

Søndag Sexagesima

Evangeliesangene – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Hansen Torgunnerud, Feiring Annex til Hurdalen

De fire slags sæde-jord

Det hende sig mens Jesus her
Paa jorden sjunlig vanchet
At folket baade her og der
Af stæderne sin sanchet,
De hastet alle till ham frem
En lignelse hand lærer dem,
Saa hjerted i dem banchet.

En mand gick ud at saae sin sæd,
Og i det som hand saade
Falt noget dicht hos vejen ned
Og folchet det borttraade
De fugler under himmelen
Som fløye hid og did igjen
Ald resten slet opaade.

Og nogen falt i maver Grund
Bland sand og bare steene,
Det skjød sig op paa stachet stund
I halm og lange greene,
Men kort der effter visnet det
Thi roden var fortørret slet
Som safften skull' forleene.

Dend tredie sæd bland torne falt
De torne strax oprunde,
Mens sæden blef der ofuer qvalt
Forkarfvit slet i grunde
Og nogen falt i frugtbar land
Vell hundrit ax af it oprand
Saa hærlic som de kunde.

Saa robte Jesus med een hast
Till ald dend gandske skare:
Hvem øre har ved hofvet fast
Min ord han tage vare!
Og hans discipler svaret saa:
Dend lignelse vi æj forstaa
Du maa dend sjelf forklare.

Hand siger: Eder er i sær
Forundt at vide kunde
Det som om Gud forborgit er
Og skjulte ting begrunde.
Men andre folk det maal æj naar
Med lignelser sig nøje faar
Eenfoldig mand og bunde.

De skall det see for øye bart
Men æj forstaa een priche
De høre skall det reent og klart
Begribe det dog iche,
Saa hører I nu flittig till
Jeg lignelsen udtyde vill
Som thiden sig kand skiche.

Guds ord betyder sæden sød
I verden spred saa vide
Og det som er hos vejen strød
Bortkasted till een side
Er de som Guds ord høre faar,
Men Satan ind i hiertet gaar
Mon ordet fra dem slide.

Det gjør hand paa det troen æj
Skall rod i hjertet fæste,
Og folchet paa dend brede vej
Skall løbe som de fleste,
Det er hans lyst, folk bli'r fortabt
Det er hans harm at Gud har skabt
Sin himmell os till beste.

Dend sæd paa steen, det ere de
Guds ord vell glad antager
En modgangs storm og fristelse
Dem slet til jorden slager,
De blomstris smugt i lychen god
Men snart hun spiller lit imod
De gandske slet forsager.

Dens sæd blant tordne falden er
Er de der ordet lære
Men verden er dem alt for kjer
Huor med de sig besvære,
Vellyst og sorg for Mammons guld
Deraf er deris hjerter fuld
Thi kand de frugt æj bære.

Men sæden i den gode jord
Det er tilhører fromme
Som nemmer, gjemmer Herrens ord
Og frugt der af bekomme
Det saaes dem i hiertet ned
Og voxer i taalmodighed
Indtill de søt henslumme.